

La Nació

Setmanari adherit a la "Unió Catalanista"

Redacció i Administració : CANUDA, 14, Pral.

Les mesures coercitives

DE fet, en virtut dels tràmits legals que vénen obligats a seguir tots aquells treballadors que vulguin traspasar els confins de l'Estat per a introduir-se en terres franceses, ha quedat abolit el dret d'emigrar, el dret de cercar, aquells, l'indret de la terra on més ben ateses vegin llurs necessitats i més ben recompensats siguin, partint de l'actual organització social, els esforços humans posats al servei dels explotadors d'un determinat negoci o indústria.

Els poders de l'Estat espanyol, que són febles perquè feble és també tota la ideologia que representen, no ha vist altre mitjà per a solucionar el paorós conflicte social que la fam dels nuclis humils té plantejat que dictar mesures coercitives per a tots aquells homes que es troben orfes dels béns de fortuna que gaudeixen i posseeixen els elements que actüen d'una faïç conservadora i mansament se resignen a totes les decisions de l'Estat perquè l'Estat mai actua contra els interessos llurs. I ha estat així que s'ha fet possible el crear una enormíssima serie d'entrebancs a tots aquells estaments obrers que, degut al flagell de la guerra que pateixen en un Estat veí, se'ls presentava, ara, l'ocasió, no solament d'assolir uns guanys superiors en tots conceptes als jornals que aquí tenen assignats, sinó que, també, era ben obiradora la possibilitat d'adquirir uns més perfectes coneixements tècnics, que, al cap d'avall, esdevindrien en bé de la major perfecció en la tècnica i la manera d'ésser de les indústries on fos necessari l'esforç de l'obrer que, en aquests moments de tribulacions i d'encariment notable de la vida, se llancés a l'aventura, per terres on la jurisdicció de l'Estat espanyol no hi pot exercir cap mena de preponderància.

Més, aquells poders de l'Estat que, com tots els poders dels Estats socialment endarrerits, en desplegar la seva actuació, ho fan basant-se en una munió de prejudicis emparadors, només, d'atàvics drets de casta, s'han adonat que, concedint amplies llibertats als treballadors per tal de que aquests poguessin disposar ben lliurement de la voluntat llur i anessin a oferir — ja que ens trobem en un règim social que encare regula llurs accions per la nomenada llei de l'oferta i la demanda — el propi esforç als poders capitalistes d'altres terres que, pel motiu de travessar i patir un període d'anormals circumstàncies, es veuen obligats a haver d'entendre's i subje-ctar-se a les condicions i als contractes de

treball que uns homes, exilats del país llur, per la força de les necessitats perentories van imposant-los, perjudicaven a la burgesia i l'Estat espanyol, que, com la majoria de les organitzacions estatals del món, actua d'una faïç burgesa, al donar-se compte que una constant emigració d'homes aptes per al treball portaria, ara, una pertorbació econòmica en les organitzacions que regeixen les empreses d'especulació mercantil, per a ben congraciarse amb l'estament capitalista, no ho ha volgut consentir, i, per tant, d'una manera absoluta, ho ha impedit.

Què hi fa que els obrers visquin una vida miserosa? Què hi fa que el sistema de viure els estaments humils tingui un caient barbre i primitiu?... Abans que tot, interessa captar-se les simpaties de les classes poderoses, anc que, per lograr això, sigui precis ofegar, per procediments massa legalistes, tot intent de muda rebel·lió, d'aquella rebel·lió que no es manifesta pas per mitjà d'accions tumultuoses, sinó que es produeix per una manifestació de sentiments humaníssims, que, en engendrar-se en les interioritats de l'esperit dels homes, ho fa mogut per un anheli superior i enlairat que els fa entreveure les sublimitats de la vida i els allunya de tot ço que és baix, groller, de nul valor moral i social.

Tots els homes — i, més que ningú, els veritables productors d'avenç social — tenen de veure ben garantit llur dret a la vida. Davant d'aquest dret, en bona justícia, res pot oposar-s'hi. Per tant, ni la força dels Estats, ni la del capitalisme, pot condemnar l'afany que els homes sentin per conseguir el regoneixement, total, absolut, d'aquell dret. Actuen, avui, els Estats, d'acord amb les teories del capitalisme, perquè és, encare, el capitalisme l'influenciador de tota l'organització de la societat. No obstant, però, noves modalitats ideològiques van infiltrant-se en la pensa dels humans, i és el triomf de nous conceptes sociològics que la voluntat de tots els homes que pertanyen als nuclis humils anhelan veure triomfar. Que aquest triomf vindrà, que el regoneixement de tota mena de drets humans, integralment, serà un fet, és cosa innegable. I ho és, perquè el capitalisme, que porta l'egoisme com a mal d'origen, no pot realitzar cap acció de bondat, d'altruisme, d'avenç. Metal·litzats té els sentiments; insensibles, per tant, té l'ànima.

De cara als nous règims socials els homes han de marxar... Quan arribin a terme, serà quan tots els pobles, ben personalitzats, ha-

gin bastit l'Estat respectiu, que no podrà ésser, de cap manera, un organisme fictici, sostingut per altres falsetats socials, sinó que haurà de representar un compendi, un agermanament dels sentiments i de les voluntats humanes que, en unir-se, en fusionar-se, serà per a estimular, per a impulsar el constant avenç de totes les organitzacions de la societat.

Dels cims de l'Estat estant, no podran dictar-se disposicions coercitives que, avui, a l'ésser-ho, afavoreixen, preferentment, els interessos dels nuclis poderosos. I és que les accions tiràniques, resabís d'esclavituds passades, definitivament s'acosta l'hora de soterrar-les.

Que un Estat, de modalitat burgesa, com tants altres, restringeixi en aquests moments i pels seus homes el dret a cercar en altres terres el treball ben retribuit que en l'interior del mateix Estat no troben; que vagin posant, els poders d'aquell Estat, noves restriccions a cada dia que passa; però que entenguin que aquestes restriccions no deturaran, ni per un instant, l'adveniment del nou règim social que s'apropa. Les restriccions, les mesures coercitives, només posen de manifest les darreres convulsions dels vells sistemes polítics.

Palau de Belles Arts

Festival Pro - Presos per qüestions socials

ORFEÓ GRACIENC—ESBART

CATALÀ DE DANÇAIRE =

SOLISTES = CHORS = OR-

GUES ELÉCTRIQUES

UAB

Avui, a les 9 de la nit
i Hemeroteca General

ENTRADA 0'50

La Cambra de Comerç, encare

HAN passat dies, abastament; de paraula, per escrit i per altres mitjans, han estat adreçades a la Cambra de Comerç excitacions i protestes pel motiu d'haver impedit l'ensenyança en català; els estudiants de les classes de la Cambra no han volgut passar per altre procediment d'ensenyança que el que abans se donava en català; a la Diada de la Llengua, les censures que es dirigiren als que havien comès mancament a la llengua promogueren xardoroses i estentories manifestacions de voluntat plena a favor de l'hegemonia de la nostra llengua; i, pena fa dir-ho, no-gens-menys, com si no res hagués passat, com si, al revés, l'opinió de Catalunya s'hagués posat de banda de la Cambra de Comerç i en contra del sentiment català, la institució semi-oficial del Comerç de Catalunya no res ha dit, no res ha fet, actua com si en olímpic menyspreu ni s'adonés dels efectes que el conflicte per ella produït han determinat, consent que l'ensenyança que dona la Cambra estigui sospesa, i es porta de tal faïç, que hom s'ha de demanar com és aqueixa societat on vivim, que en no res s'exterioritza ni la nació a que pertanyem, ni l'ètica social que ens governa, ni l'organització política i social que ens regeix, ni l'estat de civilització i de civilitat que gaudim, ni, tan solament, si posseïm educació, bona criança urbana, que ens faci dignes d'ésser ciutadans del món.

A Catalunya i als catalans els mata l'egoisme. És el mal de tots els mals; per tara jueva malversem les bones qualitats nacionals que tant de bé farien, si l'espiritualitat semítica no ens dugués a un restringiment tan intens de la nostra personalitat, que tot ho cloem dins espais microscòpics; les funcions socials nostres només realitzen intercanvis que per capilaritat; encare és més ben dit afirmar que l'endosmosi social és ample i lliure, i que l'exosmosi és per capilarisme, trobant-nos sempre amb la consciència social agoviada per manca d'eliminació, per excés d'egoisme, que manté autointoxicada, per detritus espirituals degeneradors, la nostra vida nacional.

Així passa a una grandíssima part de la vida nacional nostra, i n'és efecte la situació que, respecte a l'idioma català, ha escollit, només que per egoisme, la Cambra de Comerç. I el pitjor és que, fins els que s'alaben de voler remeiar l'estat de desnacionalització del nostre poble, pateixen, originàriament, el mateix mal d'egoisme, i l'acció llur n'esdevé feble, mancada de transcendència, si, massa sovint, no passa que, en comptes d'actuar com a remei, com a correcció, no realitza acció que augmenta i referma la virior, la fortitut, l'eficàcia de l'egoisme, del judaisme, de la desnacionalització que té a Catalunya ferma i amarrada als estats inferiors de les societats humanes.

En moltes ocasions, la meua paraula ha denunciat a la consciència catalana omissions, defectes, manques de sentiment, egoismes, excessos d'amor propi, que moltíssim perjudiquen a la nostra, perquè és nostra, estimada Catalunya. Ni una sola vegada, la paraula dita ha estat discutida. Se l'ha voltat de silenci; s'ha cregut que, així, passava despercebuda. I, certament, hi ha passat, i els egoismes han seguit, i Catalunya no ha avançat en el recobriment i en l'afirmació plena de la seva personalitat.

Ara, en el fet concret d'impedir l'ensenyament en català a la Cambra de Comerç, de segur que passarà el mateix, si no s'acut a tots els mitjans que puguin tenir eficàcia.

Per això, em dirigeixo, de primer, a la Comissió executiva per a l'organització, a Catalunya, d'una institució nacional per a la nacionalització i defensa de la llengua catalana,

i els denuncio, per què actuen com correspon, la Cambra de Comerç de Barcelona, per haver privat que es seguissin donant en llengua catalana les ensenyances que eren a càrrec de dita entitat.

Aiximateix delato el fet, al M. H. President de la Mancomunitat de Catalunya, a qui sobren mitjans per a normalitzar el manament realitzat per la Cambra de Comerç de Barcelona.

Ho poso també en coneixement de la Junta de la Lliga Regionalista, per què exciti l'actuació catalanista que tenen el deure de realitzar les persones que formen part de la Cambra de Comerç i són elements actius i militants de la Lliga, havent-n'hi que fins ocupen càrrecs públics representatius, que han obtingut per sufragi i previs compromisos catalanistes voluntàriament contrets.

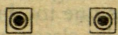
A *La Veu de Catalunya*, després de la campanya que ha fet per la nacionalització i defensa de la llengua catalana, li recordo el cas concret de la Cambra de Comerç, del que, si bé se n'ocupà un dia, per cert amb molts miraments, és precis insistir-hi, sense parar, fins a obtenir completa reparació.

A *El Poble Català*, tampoc està de més fer-li avinent que els catalanistes no han de protestar un dia i després no recordar-se'n més; que el que cal és, encare que es piqui en ferre fret, no parar de picar fins que s'emmotlli l'ànima de la nostra terra.

I a tothom que hi pugui fer qualche cosa, per tal que retorni a la seva hegemonia natural la llengua nostra a la Cambra de Comerç, que ho faci, i que no descansi fins haver desagratat Catalunya.

Ja veig, però, que costarà. I sabeu per què? Perquè els culpables del manament són els que en totes les coses i en tots els instants *són més catalanistes que cap altre*. Més valdria que no en fossin tant. Catalunya hi guanyaria.

D. MARTÍ I JULIA

Ço que podria fer l'Ajuntament de Barcelona per abaratir les carns

EN la premsa diària, pocs dies ha, parlant del problema de les subsistències, el batlle de la Ciutat, senyor Collaso, afirmava que el Municipi res o quasi res podrà fer per abaratir els aliments.

Jo penso que quelcom interessant hi ha a realitzar, que és precisament d'exclusiva incumbència del Municipi. I això és el preu de la carn.

Un aliment pot ésser barato pagant-se a baix preu, o bé que contenint més riquesa nutritiva es pagui al mateix preu que altres aliments que no tenen la mateixa quantitat i qualitat de principis nutritius. Així la carn de vedella, dels quatre als sis mesos, que és l'edat que les sacrificuen a l'escorxador de Barcelona, aquesta carn conté el 80 per 100 d'aigua, mentre que la d'un boví adulte, bou o vaca, tant sols ne porta el 60 per 100. Hi ha, doncs, entre una i altre classe de carn, una diferència en llur matèria seca que va del simple al doble: la carn de vedella té el 20 per 100 de matèria seca (carn mancada absolutament d'aigua) i la carn de bou ne posseeix el 40 %. Ara bé; en bona lògica la carn de bou hauria de valer el doble de la de vedella, puix conté

la meitat menys d'aigua, però les coses no passen així: la carn de vedella va més cara que la de bou. A Barcelona, per cada boví adulte se consumeixen quatre vedelles, i entre els bòvids adultes que's reparteixen, sensiblement en quantitats iguals entre bous i vaques, solament la meitat dels primers solen ésser grassos l'altre meitat i les vaques en quasi totalitat solen ésser magres. Que un animal sigui gras o magre, té molta importància; la carn de una bestia magre no és tan digerible com la carn de un animal gras, i a més, aquesta última conté molt poca aigua de resultes del mateix engruixament, ja que, com és sabut, el procés d'engruixament consisteix en substituir l'aigua que conté la carn per gotes de greix.

Amb aquests antecedents, es comprendrà que la millor carn és la de l'animal adulte ben engruixat; després la d'animal adulte magre, i per últim la dels animals joves magres o grassos, segons el que d'aprop es trobin al terme de llur desenrotlle, i essent, per consegüent, la carn menys nutritiva la de vedella més jove.

Un quilogram de vedella val, per terme mig, 2'25; un quilogram de bou, 2'25. Aquella persona que compra mig quilogram de bou, adquireix igual quantitat de principis nutritius que aquella altra que compra un quilogram de vedella.

Per qüestions anàlogues, el Municipi ha dictat providències a l'objecte que no es perjudiqués al públic. Hi ha el repès: és punible atorgar aigua a la llet; un vi de 16° hi ha molta gent que el converteix en 8° tirant-hi la meitat d'aigua. Però quant a la carn, el Municipi i el públic accepten voluntàriament que es venguin carns que solament tenen la meitat de valor alimentici que altres carns que es venen al mateix preu.

Per a corregir aquesta anomalia, a l'Ajuntament li fóra facilíssim: hauria de modificar solament la forma de tribut en la qual se grava les carns. Actualment, la forma de tributar és a tant el quilo, amb qual manera l'abastidor se procura animals de poc pes, perquè tenint arrendades les pells i les menuderies, aquestes li són pagades a tant per peça i no pel pes, essent per consegüent ventatjós a l'abastidor sacrificar animals poc pesants. Si l'impost en lloc de ésser a tant per quilo, sigués a tant per cap, llavors el problema s'invertiria: els abastidors comprarien de preferència animals de molt pes (la qual cosa comportaria que fossin adultes i grassos), per què el quilo de carn li resultés més ventatjós.

Amb aquesta simple mida, que no faria baixar la recaudació d'escorxador, que l'Ajuntament no perdria un centí, s'hauria resolt bona part de l'actual problema de les subsistències. Si ara es digués que els carnicers — diguem-ne tallers? — han rebaixat de dos rals el preu del quilo de carn, semblaria que aquest preciós i indispensable aliment (excepció dels vegeterians), base de l'activitat humana i de la millora social, se convertia en aliment assequible a totes les fortunes.

Doncs, nosaltres oferim a l'Ajuntament la manera de poder donar una prova ben pràctica, i ensem ben fàcil de realitzar, de què es preocupa d'un dels problemes més importants de la vida ciutadana.

M. ROSSELL I VILA
Professor a l'Escola Superior d'Agricultura

La veu de les nacionalitats

Parlen els albanesos

Euzkadi, el diari nacionalista basc que es publica a Bilbao, fa els següents comentaris a un fascicle recentment editat pels nacionalistes albanesos que es troben a Suïça. Són interessants aquests comentaris, perquè posen de manifest la bona orientació dels nacionalistes èuskars que, davant la guerra d'Europa i com és natural en tot nacionalista, dirigeixen les simpaties llurs per la causa dels aliats.

UN agrupament de patriotes albanesos m'han enviat un fascicle titulat *L'Albania i l'Albania*, escrit per un d'ells, Faik Konitza, en nom de tots, en forma de lletra desclosa, dirigida a Herr Prof. Dok. Hans Delbrück, de la Universitat de Berlín. Aquest fascicle dels nacionalistes albanesos és del més alt interès en els presents moments, puix aclareix certes qüestions bàlcaniques que, per escassetat d'informacions directes dels propis interessats, se'ns presentaven quelcom fosques a nosaltres els occidentals.

És sabut que, entre altres moltes previsions incompatibles amb els fets perfectament comprovats, el pangermanisme sosté la veritablement inoïda de presentar-se, en aquesta guerra, com el pal·ladi defensor de les petites nacionalitats. Sobre aquest punt, ja han donat testimoni suficient Bèlgica i Polònia, Sèrbia i Montenegro! Ara, arriba Albània — una altra petita i antiga nacionalitat, una mica més petita en extensió que Bèlgica, un xic més gran, però menys poblada, que Euzkadi — a aportar el testimoni respectiu a aquest procés que tota la humanitat està seguint a l'*Alledeuhtum* o pangermanisme imperialista.

Comença el fascicle revelant l'existència d'un tractat greco-búlgar per al repartiment d'Albània, «tractat — diu Faik Konitza — suggerit, aprovat i garantitzat per Alemanya», i, després de protestar indignadament contra el brutal projecte de desmembració de la nació albanesa, la més antiga dels Bàlcans, dotada de poderosa originalitat, distinta, per l'esperit i l'idioma, de totes les seves veïnes, pregunta, el patriota albanès al professor alemany, com pot conciliar-se amb aquest projecte l'afirmació, feta per aquest professor a un redactor

del *New-York American*, de que, en la present guerra, Alemanya vol llibertat a les petites nacionalitats.

Segueix, després, l'autor revelant-nos els procediments «d'un caràcter particularment odiós» que respecte de la nacionalitat albanesa ha empleat el germanisme durant la segona guerra bàlcanica i amb posterioritat a la mateixa. Destaca entre ells, com un episodi còmic, amb els seus voravis de tragedia, l'efímer regnat del flamant *m' bret* von Wied, enviat per la Prússia per a fer, com en la fàula de les granotes, *la felicitat* dels albanesos.

Se queixa, l'autor, de l'extremada simplicitat de molts dels seus compatriotes que segueixen, encare, entocudits en la xorca i perniciosa esperança que el germanisme triomfant hagi d'ésser el llibertador de l'Albània. «La població albanesa — diu Faik Konitza — no sab encare que els invasors li porten la servitut definitiva, i que els clarins alemanys toquen la marxa fúnebre de l'antiga nació il·líria, durant vint segles respectada pels cèsars romans, pels emperadors de Bizanci i pels sultans».

No puc fer resistència al desig de traduir *in extenso* els darrers parafrasis del notable fascicle de què tractem. Diuen així:

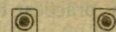
«És evident que, per damunt de tot, Albània té la dissort de carèixer d'amics i de defensa i de trobar-se on se troba, fàcil presa en un camí important. Però té, també, una altra dissort, especialment davant dels ulls dels alemanys: la d'ésser molt petita.

«No, senyor professor; mai cap petita nacionalitat deuria a llibertat als alemanys. Consagreu un culte massa fervent a la quantitat per què us pugui interessar l'àtom. La vostra ètica és de les més curioses: radica en la ciència dels números, i no és més que una branca de l'estadística. Per a vosaltres, les valors morals i la dignitat humana, com a coses en sí, no existeixen, ja que França no té més que quaranta mil·lions d'habitants, enfront dels noranta mil·lions de germànics que compten els imperis centrals, deduiu d'aquí que un francès val, escassament, la meitat d'un alemany. I, per altra part, un alemany equival, ell sol, a onze belgues. I un albanès no representa més que un quarantau d'un alemany. Com, doncs, podreu interessar-vos per un poble que no representa més que el dit xic, o el gros, vostre?

«I, amb tot, aquest mètode aritmètic de considerar els problemes de l'ordre moral té els seus inconvenients: moltes vegades ha fet fracassar tota l'habilitat de vostres diplomàtics. Digué Bismark, una vegada: «Tota la

Bulgària no val els ossos d'un granader pomeranià». I la Bulgària d'ara ha provat que val, no els ossos d'un, sinó de molts milers de soldats alemanys. Un altre exemple històric: els boers, atats, des de Berlín, declararen la guerra als anglesos. Però, quan, després de la derrota, el president Krüger, patètica i venerable figura de mendicant, va recórrer a Berlín, li ensenyaren brutalment la porta. I, en pac, com podia esperar-se, el general Botha, en resposta a vostres recents sol·licitacions per què els boers us fessin el jòc, tingué el gust d'ensenyar-vos la porta a vosaltres, donant a la vostra inconsciència la lliçó merescuda».

OMIKRON

Cròniques curtes

La llei de castes

ELS amos de vaixells fan un negoci immens, tant, que amb un any guanyen, varies vegades, el valor del vaixell. El govern, que ha subvencionat les companyies navieres considerant que fan un servei nacional, quan el negoci no era prou gros, i que, també considerant que els transports són un servei nacional, intervingué en la vaga de carillaires, posant homes de l'exèrcit a la disposició de les companyies, i fent així que els obrers perdessin la vaga, ara, que un gros interès nacional ho exigeix fortament, dicta un decret posant certes condicions als viatges dels vaixells mercants i dificultant la llur venda.

Amb les restriccions posades pel govern, el tràfec de la península podia millorar, però cal fer constar, que el negoci dels naviers continuava essent enorme.

Però els naviers són gent rica i tenen molta gana, i quan l'ocasió es presenta no en tenen prou fent un gran negoci, un fabulós negoci, sinó que volen més i sempre més, i en aquest cas, encare que el país hi perdi, aquest país que abans els donava diners per a tenir una marina mercant pròpia, ells volen fer més negoci, volen aprofitar l'estat angoixós del món per a omplir més llurs borses. I han tractat amb el govern, i tot tractant han anat

Tallers Gràfics

Josep Sabadell & C.^a

Stat. en Cta.

Obres de text = Revistes = Periòdics
Fascicles = Catàlegs = Circulars = Factures = Talonaris = Memoràndums = Esqueles mortuòries = Targetes i tota mena de treballs comercials

Casa especial per a Carnets = Calendaris i Etiquetes en relleu

Mostruaris de totes menes i Llibres ratllats. Relligats de luxe i econòmics

Mallorca, 257 bis - BARCELONA

TELEFON 7210

MIGRANYA

DOLORS NEURALGICS

FEBRES, Etc.

SE CUREN AMB

KALMINE

En venda: Centre Productes Farmacèutics del Dr. Andreu J. Uriach i Cia.,
Farmacèutica General
J. SEGALA

Al detall: En totes les farmàcies
CAPSES D'UN CATXET: 35 cènts.

venent vaixells i al final dels tractes el govern ha reulat. Els vaixells nostres, podran fer viatges entre ports estrangers, sense l'obligació de tocar cap port de la península i els dipòsits en metàl·lic, en cas de venda, són suprimits.

I així, aprofitant-se de les necessitats del país, els naviers s'enriquiran més encare, però les indústries aniran esllanguint-se, el carbó costarà un ull de la cara, els aliments que s'han d'importar s'encariraran més, i la misèria i la gana aniran extenent-se cada cop més.

I els naviers i el govern són patriotes, però són patriotes burgesos.

Quina diferència amb el tracte donat als obrers carril·laires, els quals, no obstant, estigueren sempre disposats, i ho manifestaren repetidament, a practicar tots aquells serveis que les necessitats primordials del país requerrissin!

I quina diferència entre les consideracions que es tenen als que fan un gros negoci i se'ls deixa continuar fent-lo més gros treballant per l'estranger ço que és aquí necessari i els hem ajudat a tenir, i l'absoluta desconsideració envers l'obrer, que morint-se de gana aquí, se li posen una pila de trabes per anar a cercar el pa a un altre lloc!

Però hi faltava l'epíleg. I aquest el posà, diumenge, el governador de Barcelona, fent detenir als obrers forners que havien pres part en el miting en el qual s'acordà la vaga. Segons el governador els obrers no havien avisat a temps, però a més de que hi havia un avís, si bé condicional—i si els avisos així són o no vàlids, no és qui el governador per a decidir-ho—la vaga no es proclamà general i per tant no considerant no vàlid l'avís, no s'havien de detenir aquells obrers.

Però aquells pobres obrers no són més que obrers i no cal esser-hi gaire mirat amb ells. Els acaparadors de subsistències, els acaparadors de blat que han escampat la gana pel país per a fer negoci, continuen passejant-se en l'automòbil que els ha permès comprar l'extraordinari guany obtingut i no són molestats per ningú; per ells, el fet que el proveïment de blat en un país sigui un servei de primera necessitat no té cap valor. Els que no poden menjar, els que es mouen, no per enriquir-se, sinó per a poder subvenir malament les necessitats més elementals del viure, aquests han de sofrir el pes de totes les lleis ben o mal interpretades, han d'aguantar totes les arbitrietats, i com a primera providència han d'anar a la presó. El portar un obrer a la presó, mirat amb el prisma dels governs burgesos, deu ésser una cosa de molt poca importància. Les llàgrimes de les mares, les mullers i els fills dels obrers empresonats sense haver fet cap mal, no commouen. Quan els convé, els governs burgesos, no es cansen d'afirmar que tots tenim els mateixos drets i deures, però llurs accions, aquesta vegada, com altres vegades, com totes les vegades, demostren ben bé, que encare vivim en un règim de castes, que degut al llur esperit d'egoisme i dominació, no hi ha el més petit respecte per la dignitat de la personalitat humana.

I això és revoltant i vergonyós, molt vergonyós.

RAMÓN D'ALENTORN

Els voluntaris catalans a França

DEL voluntari Emili March, de Manresa, hem rebut una afectuosa lletra, de la qual volem extreure'n els principals paràgrafs. Després d'encarregar-nos una missió de caràcter particular, que gustosament hem complert, ens diu:

«Donguem un visca Catalunya! ben fort, ben entusiasta; que arribi a l'esperit, al cor de tots els germans de la terra catalana!...»

«Vàreg allistar-me voluntari de la França pensant en el dret i la llibertat dels pobles. Per aquesta llibertat i per aquest dret, resolutament, coratjosament, vàreg llançar-me a morir o a vèncer.»

«Us prec que des de les benivolgudes pàgines de LA NACIÓ feu present a tots els aficionats de l'escena catalana, i en particular als amics manresans, dels meus més fervents records... De tots me recordo i en tots penso.»

«I ara vui demanar-vos que, si us és possible, m'envieu monòlegs que siguin representables, puix aquí hem montat un gran escenari per a esplai de tots nosaltres, i, alternant amb cinema, cants i dances, jo n'hi presento algun, però com que ja he agotat el repertori que tinc, per això us demano que tingueu a bé enviar-me'n.»

«Gràcies, doncs, per endavant. Esperem tranquil·lament que arribi el jorn gloriós de la victòria, car serà en aquest dia que, personalment, podrem donar-nos la fraternal abraçada que amb aquestes ratlles us envio.»

La precedent lletra, com la d'en Camil Campanyà, com les de tants altres que hem llegit o publicat, demostren ben bé quin és l'esperit dels homes que lluiten per esclafar l'imperialisme germànic. La fè que els lluitadors tenen només pot fer-nos creure, a nosaltres, en el triomf, total i absolut, de l'esperit que representen i encarnen les forces aliades.

Tal com l'Emili March ens demanà, li hem enviat una sèrie de monòlegs catalans de tots gèneres, això és: còmics i dramàtics.

Hem d'agrair a aquest entusiasta voluntari l'enviu del seu retrat amb una coral i afectuosíssima dedicatòria a la redacció de LA NACIÓ.

El nostre amic Camil Campanyà ens escriu donant-nos compte d'haver passat quatre dies—que li foren donats de permís—a la capital de França. Ens explica les atencions de que ha estat objecte per part de tots els socis del Centre Català de París i d'una manera molt especial d'en Pere Balmaña, Camil Font i J. Folguera.

La tasca del Centre Català de París—diu el nostre amic—és lloabilíssima, puix amb el seu propi esforç sostenen a bon nombre de convalescents i tenen apadrinats a trenta soldats del front, els quals es veuen atesos constantment.

En Campanyà, l'amic entusiasta i ferm nacionalista català, ens anuncia la propera marxa cap el front de guerra. Que una bona sort l'acompanyi, amb tota l'ànima li desitgem!

El nostre amic el doctor Solé i Pla, que amb tant d'entusiasme ha promogut aquesta campanya en prò dels voluntaris catalans, ha rebut la lletra següent:

«Molt amic nostre i car compatriota: L'August Oller i jo us enviem aquestes ratlles per a donar-vos noves nostres, i creiem serà per a vós una satisfacció.

Bon compatriota, dec dir-vos que de salut per

aquí anem bé, i esperem que a vosaltres la present us trobi igual.

I bé, ara parlem de la famosa guerra, de la qual crec que aviat ne sortirem victoriosos, anorçant aqueixa raça maleda, com ja començarem a fer-ho en les heròiques jornades del 9 de maig, 16 de juny i 25 i 26 de setembre de l'any passat.

Tots dos estem segurs d'interpretar el pensament dels nostres companys dient-vos que dels lloers conquerits en fem ofrena a Catalunya.

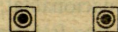
Us repetim que els enemics de la llibertat en servaran un bon record de nosaltres, per sempre més, sense jamai poder-se'n aixecar; solament un detall: heu de pensar que cada vegada que hem pres l'ofensiva ha estat per a ells un veritable martiri, quedant les trinxeres plenes de carn germànica, i a nosaltres només un per aquí, un per allà; naturalment, sempre en cau algun en mig de tants; això és inevitable; qui oli remena, les mans se n'unt; a tot arreu passa igual; qui no vulgui pols, que no vagi a l'era.

Nosaltres, catalans, per nostra dignitat, hem hagut de sofrir molt; per defensar nostre dret de ciutadans, hem passat nits sense dormir, dies sense menjar; ni una hora de repòs, mig morts de set i aniquilats pel cansament; i us hem de dir que estem sempre aixerrits i disposats a lluitar fins a l'últim moment. La bravura i l'ergull de la raça no ens deixen mai; som nats i pastats sempre iguals els fills de la nostra terra; i Catalunya ha estat, és i serà la mateixa eternament, i visca Catalunya!

Aquest és el crit de brega dels braus catalans defensors del dret, de la llibertat i de la civilització. Us l'adreçem a vosaltres i a la patria enyorada.

Vostres amics i segurs servidors

August Oller Juli Comerma

Correu de Catalunya

Figueres

EN la sessió que el nostre Ajuntament celebrà el passat dimarts dia 18 de l'actual, amb assistència d'un nombrosíssim públic, freturós de conèixer el resultat de la sessió, fou aprovat, per catorze vots contra tres, el Missatge que a l'Ajuntament fou entregat, el dia de cap d'any, amb motiu de la Diada de la Llengua Catalana.

Són d'elogiar els bells parlaments dels companys nostres Pujolà, batlle de Figueres; Ventura, Jordà, Cusi i J. Teixidor, en defensa de l'idioma de Catalunya i refusant les befes i atacs inferits a la parla nostra per tres competidors d'en Royo i Villanova, per a més vergonya, figuerencs, però amb la particularitat d'ésser molt discutible el verb castellà de que algun d'ells fa ús...

Figueres, i, amb ella, tots els bons nacionalistes, podem estar orgullosos de l'acord pres en honor de la patria catalana.

J. NAVARRA

S. CARBONELL I PUIG

COMISSIONS :: REPRESENTACIONS

:: ADMINISTRACIÓ DE FINQUES ::
i Hemeroteca General

CABLE: SUBUR APARTAT DE CORREUS: 226

::: SANTIAGO DE CUBA :::

AL VOL

Aspectes de la lluita

GUAITA

Notes del viatge

Constitució

La setmana passada, la concurrència a les biblioteques a l'aire lliure que són els kioscs que vénen periòdics, sobre tot, els de les Rambles, era augmentada, denotant les converses vives i els mots feridors com dards un estat espiritual imprecador. Era que els llegidors s'adonaven i comentaven uns gravats en els quals s'hi veia la Xirgu ballant amb «toreadors», vestida de flamenca, tal com en divertiments andalusos se balla: ben agarrats.

Catalunya l'hagi perdonada, pobreta!

Tant de bó, si la Xirgu hagués sentit els comentaris que els bons obrers feien! Pot ésser que s'hauria redreçat. Hauria vist que encare hi ha esperits catalans que s'enfaden i protesten pensant que aqueixos sentiments irats la tornaran a Catalunya. Nosaltres ja no ens enfadem. Ens fa llàstima, pobreta! Ara, el que sí li preguem és que, com a artista de teatre, no hi torni a Catalunya, que no hi vingui a descatalanitzar. Que balli, que balli!

Ella, i altra gent de teatre, que han malmenat l'escena catalana, i que tant de mal han fet a la nostra Catalunya. I força altra gent que no hi tenen res que veure amb el teatre, també. Que ballin tots. Cap per avall.

LA NACIÓ vol fer una proposició a l'Ajuntament de Barcelona. Ja sabem que no se'n farà cas. LA NACIÓ, però, demana als regidors que llegeixin.

Proposa LA NACIÓ: que a cada tinència d'alcaldia s'organitzi com cal un negociat, una oficina, una secció, amb el comès especial de despatxar tota mena d'expedients de pobresa, d'incoar-los, curant-se d'obtenir tots els documents que els han de formar, procedeixin d'allà on sia, de les oficines que es vulgui.

Cap senyor conseller de la ciutat pot ignorar els nombrosíssims casos en que es veuen els ciutadans per a justificar la situació en que es troben amb el fi d'acollir-se a drets que la llei concedeix; i cal que sàpiguen els dits senyors consellers de la ciutat que aqueixos expedients són, quasi sempre, molt complicats; que els que els han d'obtenir mai saben a què atènyer-se; que el despatx de tals expedients és interminable; que, com que són pobres, encare que sien ciutadans en la plenitud de tots els drets, són tractats, en tots sentits, amb grossa desconsideració; que han de perdre jornals i més jornals i gastar excessiva paciència, i, de més a més, si d'una faïç o altre volen sortir-ne, tot i éssent pobres, han d'untar les rodes, única faïç de no tornar-s'hi boig de tant anar i venir, i de no veure remei al trasbalsament que l'obliga a fer valer la seva pobresa per a apaivagar el contratemps familiar que li angoixa la vida.

Això, aqueix negociat d'expedients de pobres a cada tinència d'alcaldia, a l'Ajuntament no li costaria despesa, i seria, considerant-ho de tots els punts d'obir, un grandíssim bé. Hi ha, a l'administració municipal, elements burocràtics sobrats per a, sense augmentar nòmines, organitzar el servei. Aqueixes oficines curarien d'entregar als ciutadans de la ciutat de la mena d'expedient que li caldria en cada cas determinat, i s'encarregarien, per tal d'ésser per a pobres, per a expedients de pobresa, d'obtenir de tota mena d'oficines els documents que calguessin.

Tots els dies de festa al matí, de deu a una, aqueixa oficina hauria d'estar oberta al públic per a rebre'n encàrrecs i entregar-li expedients terminats.

La bona gent passa un calvari, perd força diners i sofreix una grosíssima humiliació en haver de procurar-se un expedient per a l'objecte que sigui.

No cal dir que haurien d'ésser empleats honorables els que curarien d'aqueixes tasques, i l'Ajuntament hauria d'inculcar-los que els ciutadans, pobres o rics, indistintament, són els senyors sobirans, dels quals ne són funcionaris els empleats municipals.

PODEM sentir-nos satisfets al veure —després de la campanya iniciada en aquesta secció per a aconseguir l'agrupament social dels viatjants catalans— els fruits que n'han resultat i que, sens dubte, han de dur-nos a la consecució de nostres ideals. Bona prova d'això és l'haver conseguit somoure l'opinió de la massa dels viatjants —que, per dissort, anava camí d'anul·lar-se—, fent-la revivre, lliurant-la del pessimisme que l'acaparava i portant-la novament a fer valer llurs drets en el concert de les reivindicacions socials.

Tenim gran fè en aquesta actuació, i ens encoratja per a tirar avant, omplint-nos d'entusiasme, el veure com han anat respondent nostres companys, com per arreu s'han oït veus animant-nos a seguir nostra empresa; fa goig mirar aquestes nombroses adhesions que hem anat rebent, entusiastes totes, significadores del convenciment dels que les envien de la importància de la feina que cal fer; i estem segurs que alentorn nostre s'hi agruparan benivolguts companys pleròtics d'idees i bategants d'entusiasme.

Digne coronament d'això ha estat el que el Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria, cap i casal dels dependents de Catalunya, escoltant nostres clams, hagi deixat sentir la seva veu prestigiosa, identificant-se amb les necessitats nostres, i, ple de germanívols sentiments, ens hagi obert de bat a bat ses portes i els seus braços protectors, per tal que, en son si amorós, puguem desplegar nostre programa i veure un dia satisfetes nostres legítimes aspiracions.

Ens plau en gran manera que una entitat de tan alta cultura s'hagi donat de nosaltres i ens ofereixi sa pròpia organització perquè puguem actuar tot seguit sense haver de passar els contratemps que necessàriament deu passar un organisme novell. Ens ho donen tot fet: completa autonomia en nostra actuació, i efectivitat a nostre programa, això és, satisfacció, de moment, de les necessitats més precises, com són:

1. Auxili en cas de cessantia
2. Socors en cas de malaltia o mort
3. Borsa del Treball
4. Oficina jurídica consultiva
5. Comissió Permanent de Relació i Treball.

Aquesta és una de les bases més transcendents per a l'execució dels treballs que cal fer per a resoldre el problema del millorament social nostre.

No volem fer-nos ressò de les insidies de què fan arma per a combatre nostra actuació honrada una part petita dels companys de treball nostres, plens de recel i malevolença, perquè llur actitud ens prova que són uns pobres d'esperit, que no poden capir la importància de nostra organització. Aquests són els sense ideals; els detritus que hi ha en tots els estaments, els quals, incapaces de concebre res noble, s'entretenen dificultant la feina dels tot cor, dels convençuts.

Es, doncs, ja hora, companys viatjants, de posar fi a les discussions; després de l'oferiment del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, cal entrar, de ple, a la palestra, i perquè ningú hi pugui veure nuvolositats, cridem a plena veu, el cor net i el cap alt:

Viatjants catalans, hora és ja que plantem la bandera nostra en ple camp, a ple sol, que la purifiqui dels esquixos que puguin tacar-la; onejant als quatre vents perquè a tots ens serveixi de guia en nostra actuació. Qui se senti fort i amb ganes de fer feina, que s'hi atanci, i tots plegats formarem, al seu peu, un bloc indestructible.

Per tant, des d'ara, podem ja enviar nostres adhesions, engroixint les llistes de socis del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, perquè, tot seguit, quedi constituïda la nostra Secció de Viatjants i puguem entrar de ple a la vida activa i de lluita per l'assoliment de nostres idealismes de social redempció.

IGNASI GUAL

MERCERÍA = ALBERT BONET = CLARIS, 15
Adornaments per a vestits de senyora
GRANS NOVITATS = PREUS REDUÏTS

Cada vegada que una qüestió social se planteja; cada volta que un ofici qualsevol se creu amb dret a demanar un augment en el sou o un millorament en la jornada o forma de treball, tots els nostres homes qui de la vida no'n coneixen més que la superficialitat de les coses i que no precisen cercar els elements necessaris per al sosteniment d'una família, s'escandalitzen i fins s'horroritzen de les seguides demandes per part dels obrers.

Quan el capital demana, tothom hi posa el coll, tot és just, sincer, justificat, noble, legal. Demanen bons a l'exportació, port franc, depòsits francs, zones neutrals o el que sia, i tots acudim en son apoi, malgrat saber que la finalitat d'ells al demanar és per a un major benefici industrial, i no pas per a un millorament general. Ens consta, emperò, que hi hauria més treball, que caldrien més braços, i tots hi cooperem.

Demana l'obrer un millorament que precisa, i tots els estaments conservadors, totes les forces capitalistes, per sistema, a cegues, neguen rodonament tota acció, menyspreuen les organitzacions obreres que abans han requerit per a profit propi, i els representants de l'Estat, que hauria d'ésser l'emparador de tot dret, en molts casos, empresona als que creient en una Constitució se permeten exposar als companys tot quant estimen més pràctic dintre la legalitat per a fer triomfar el seu anhel de justícia.

Els conflictes d'ara són excessivament justificats, en el que's refereix a la banda dels obrers, per a que poguessen oposar-hi la passiva i a voltes arbitrària acció dels elements conservadors; calia donar-hi un caient que no resultés antipàtic al poble, que sent les penes i fadigues dels treballadors, que amb els guanys actuals no poden subvenir les necessitats de la família. Negar-se a accedir a les demandes obreres, ja és massa gastat, perquè és el de sempre. I s'inventà que al negar-se a les demandes, tot i regoneixent-les justificades, s'hi afegiria una petició al Govern d'intervenció directa en la qüestió de les subsistències que ocasionés una baixa en els queviures.

Aqueixa petició, feta després de diferents reunions de «notables», ens produí una forta depressió en el sentit social i polític, car si l'acord ho fou de bona fe, ens prova una gran ignorància en els que hi contribuïren, puix desconixerien l'organització política de l'Estat espanyol; i si fou per a passar temps, probaria una ignorància completa de les necessitats socials, car la fam no pot esperar les decisions d'uns organismes que mai se decideixen quan de coses necessaries se tracta.

Rebaixar els drets d'entrada del blat, seria atentar a l'esplèndid negoci dels bladers de Castella, que no són precisament els agricultors, a qui també escanyen, sinó uns quants polítics de Madrid dels més influents; rebaixar els drets del sucre i prohibir l'exportació, seria minvar el negoci d'uns altres quants polítics, i per a contestar a tot això, no'ns cal més que recordar no haver-se pogut arribar a un tractat amb Cuba, que tant ens convindria, per no lessonar els guanys dels accionistes de la Tabacalera.

Els fets, la realitat de la vida, faràn suara que els obrers no puguin deixar-se enganyar. El pa i tot el que compra i precisa, no baixa de preu. Els capitalistes hauràn de regoneixer la necessitat d'atendre en el degut al seus treballadors, car si els han pujat de preu les primeres materies i no han tingut altre remei que acceptar-ho, com una necessitat innegable, hauràn d'atendre les de l'augment de la mà d'obra, que si sempre és digna de consideració, actualment és mereixedora d'ésser atesa.—F.

Acció Catalanista

TAL com estava anunciat, el passat dissabte tingué lloc en el Casal Catalanista del Districte X la tercera conferència de la serie que l'esmentat Casal té organitzada.

Anà a càrrec del nostre amic J. Grant i Sala, el qual disertà sobre el tema: «Cooperativisme renovador».

Després d'unes breus paraules del president del Casal presentant al conferenciant, aquest comença saludant als presents i manifesta que tota vegada que's troba en una entitat d'Unió Catalanista, la seva disertació tindrà caràcter íntim.

Parla de la nostra comunitat nacionalista fent història de les Bases de Manresa i regoneixent que, tenint en compte la circumstància de temps, aquestes, des del punt d'obir patriòtic, eren veritablement avançades, puix fins s'hi consignava entre altres coses el dret de Catalunya a acunyar moneda, exercir voluntari, contribució progressiva, etc. Més, en canvi, des del punt d'obir econòmic-social aquestes proclamacions eren essencialment burgeses i antiliberals.

D'això n'és prova el fet que molts dels homes que promulgaren aquelles bases s'inhibiren de fer cap proclamació que tendís a la consecució d'un estat social més elevat en el qual no hi fós possible l'existència de la misèria. Prova n'és també aquella base en la qual s'estipulava el manillatge de l'Estat i Catalunya amb l'església catòlica-romana.

Aquest pecat d'origen és el que ha fet que molts elements liberals s'hagin inhibit fins fa poc d'integrar el catalanisme el qual no és pas un partit polític més, sinó que és un moviment generós encaminat a la lliberació d'un poble oprès.

La constitució de «Progrés Autonomista» fou un dels primers passos vers la lliberalització del catalanisme; lliberalització que plenament s'ha assolit amb la promulgació dels principis continguts en el Missatge aprovat el 3 de Gener de l'any passat. Amb l'incorporació d'aquests principis a l'ideologia de l'Unió Catalanista aquesta s'és rejuvenida. El seu catalanisme ha assolit un grau més de perfecció. La síntesi d'aquest nacionalisme integral és la següent: puix la nació la formen els homes i no pas solament les muntanyes, els boscos, els rius, les valls, etc., estimar la nació, voler el seu bé, vol dir estimar i voler el bé dels homes que la constitueixen.

I la nació l'integren no solament els naturals d'ella sinó també tots aquells homes que venint d'altres terres s'adapten a la faicó d'ésser d'aquells naturals.

No és, doncs, patriota aquell que fomenta, o s'inhibeix de combatre, totes aquelles angúnies, misèries, dolors que els homes de la patria pateixen.

Això ens explica com aquells pseudo-patriotes que menyspreuen les actuacions que tendeixen a la consecució del benestar material dels catalans no hi volen saber res amb aquest nacionalisme i s'han explotat sota la bandera d'una agrupació burgesa, detentadora del benestar dels catalans, detentadora del benestar de Catalunya, que és la Lliga Regionalista.

Glosa els punts més essencials del referit Missatge, remarcant el seu republicanisme pel fet de no acceptar la forma de govern hereditària i fa especial menció de totes aquelles proclamacions de caràcter socialista. Fuetja amb sòlids arguments la propietat privada de la terra. Els homes —diu— tenen tots iguals drets a viure llurs vides, a satisfer llurs necessitats. I aquestes no poden pas ésser satisfetes sense aplicar el treball de l'home als elements naturals; elements que no existeixen pas per a uns determinats homes, sinó per a tota la humanitat en general.

Per tant, els homes tenen tots igual dret a usar la terra, perquè tots, pel sol fet de venir al món, tenen dret a viure, i qualsevol conveni que negui aquest igual dret a l'ús de la terra, el dret a la vida, és immoral.

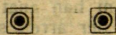
Regoneix la bondat de la funció essencial en sí, puix consisteix en la circulació de la riquesa, circulació necessària per què aquesta no s'estanqui i continuï produint-se. Més, aquesta funció, a mida que el món va progressant, deu ésser socialitzada, com deuen ésser socialitzades totes les activitats humanes. Per això, el comerç individualista serà substituït pel comerç socialista, això és, la cooperativa de consum; i la indus-

tria individualista per la indústria socialista, això és, la cooperativa de producció.

Aquell cooperativisme la única finalitat del qual és repartir, a fi d'any, uns beneficis tan grossos com se pugui entre els socis cooperadors no és pas el veritable cooperativisme. No és altra cosa que una modalitat de l'industrialisme i el mercantilisme, constituïts a base de la concepció individualista de la societat. Gràficament, aquest cooperativisme no és altra cosa que un burgesisme de blusa.

El veritable cooperativisme, el cooperativisme renovador, no és aquell que aspira a repartir a fi d'any entre els socis cooperadors una quantitat de diners tan grossa com es pugui, sinó que és el que anhelava treballar per un estat social més elevat en el qual no hi sigui possible l'existència del vici i la misèria, provinents d'una desigual distribució de la riquesa.

Entusiastes i merescuts aplaudiments preinaren l'aciençada tasca del company Grant i Sala, de la qual la present ressenya n'és un pàlid reflexe només. — R.

L'expansió de Catalunya Buenos Aires

HEM celebrat, en el VIII.è aniversari de la seva implantació, la festa de les lletres catalanes. El que això escriu serva, encara, la visió esplendorosa de la festa magna i tem no reflectir-la, com li fóra grat, en el paper.

En l'absència voluntària de la Patria que és anhel de nova vida i ansies de millorament social o en l'èxit forçat que és rebeldia de l'esperit contra lleis atentadores al dret de llibertat, els catalans sentim arreu i a totes hores la pruitja d'exterioritzar els nostres sentiments patriòtics, l'amor a les coses excelses, al culte a la bellesa en totes les manifestacions i el desig fervent de depurar la nostra ànima sedenta de noves llums. Aquesta fretura que sentim per les coses belles és la que ens mena a la festa dels Jocs Florals, festa de Patria, de poesia, d'art i de bellesa.

L'amplitud del Teatre Buenos Aires era ben aprofitada pel públic selecte que l'omplia de gom a gom. Ni una llotja per omplir, ni una butaca deserta.

L'aspecte de la sala era bellíssim. Gentils damiseles luxosament habillades, lluien, entre l'albor pura dels vestits, les cintes catalanes que enllaçaven ramells de flors naturals, bell present que la comissió de festes els feu i que ostentaven totes amb orgull damunt llur pit pantejant.

Les cares vessaven satisfacció i en els somriures francs, diafans s'hi reflectia el viu plaer que es fruïa en l'ambient sadollat de fragàncies i dolces. Les converses entusiastes, els cors bategant delitoses, les cares robustes i serenes, el plaçid burgit del moviment espectacular, tot ens parlava de Patria, tot ens deia que allí dins un fragment del cor de Catalunya hi palpitava. L'esperit català regnava amb tota llibertat. Ni un àtom enterbolia la puresa magnífica de la gran festa. Catalunya s'expandia lliurement... triomfalment...

El jurat pren seient a l'escenari. El president del Casal Català, senyor Agüero, pronuncia uns mots solemniais i la festa queda oberta. Seguidament el venerable i meritíssim mestre en Josep Rodareda, qui presideix el jurat, llegeix el discurs de consuetud. Evoca els primers temps dels Jocs Florals, refereix anècdotes, i amb paraules senzilles, però fervoroses, entona un himne a la llibertat de Catalunya. És aplaudit.

A continuació el secretari, Angel Toixader, dona a conèixer la memòria reglamentària. Canta les belleses de la Patria i després d'un lleuger estudi analític de les composicions premiades passa a descloure el plec que conté el nom de l'autor premiat amb la Flor Natural atorgada a la composició: «L'amor del sol», lema: «Rapsòdia heroica» i resulta ésser d'en Julià Molinari el qual passa a recollir el premi en mig d'un entusiasta aplaudiment.

El poeta va a cercar l'escullida que serà proclamada regina de la festa, i li ofereix la flor Espectació en l'auditori. De prompte la banda llença a l'aire les notes d'una marxa triomfal, i pel passadís central de la platea apareix del braç del poeta l'augusta damisela seguida d'una es-

plèndida cohort, al mateix instant que una ovació unànim saludant-les, ressona pels àmbits del teatre.

Ja en la graderia regia, és proclamada Reina de la Festa la senyoreta N. Antonia Vall i Escasany i ocupa el solí que li està reservat. Memorable instant. L'aspecte que ofereix l'escenari és magnífic. La Reina, radiant i esplendorosa, presideix el conjunt de bellesa que, com garlanda de roses blanques, forma la cohort en el marc escènic. El sol curull de flors i de verdor dona la grata impressió d'un jardí meravellós on floris-sin nimfes alades...

En Julià Molinari recita la seva poesia, i al finalitzar sent un estrepitós aplaudiment.

1.èr accésit a la flor: «Anhel Humil» de la qual és autor en B. Ramentol. És llegida la bella poesia i obté, ben merescudament, els honors de l'ovació.

Guanya l'accésit segon en Faust Casals i Bové amb la composició: «Oda Eterna», lema: «Ruïnes noves de l'Amor» que llegeix, com ell sab fer-ho, d'una faicó magistral. És fortament aplaudit.

La viola és concedida a la poesia: «A una germana de la caritat» i l'accésit: «A la Fè» lema: «Quí sapigués cantar-te» abdues d'en Joan Santamaría.

Obté l'englantina en J. Ramentol per la vibrant composició: «Parlem de Patria», lema: «Canem l'hermosa Patria» de pensament enlairat i forma originalíssima. Obté una ovació entusiasta.

Primer accésit: «Redempció» d'en Teodor Banús i Grau. Segon: «La cançó de l'emigrant» d'en Faust Casals, i tercer accésit: «A Barcelona» d'en Bartomeu Sabadell.

Premis extraordinaris: Copa del Consistori: «La Tragedia d'en Tàrral», lema: «Sentiment» autor, Lluçia Subirachs Cunill. Guanya l'accésit en M. Bandranas Palà.

Premi del president del Casal Català al millor sonet: Ll. Subirachs-Cunill. Accésits: Bartomeu Sabadell, M. Balmas i Jordana i Jaume Bonell.

Premi de l'Orfeó Català al millor himne a la senyera: Faust Casals i Bové. Accésits: Teodor Banús i Lluís Ros.

Premi de l'Agrupació de Propaganda Catalana: Gracieta B. de Llorens. Accésits: B. Ramentol i M. Balmas.

Premi del Centre Català de Rosario: Bartomeu Sabadell. Accésit: Juli Figueras.

Premi del Centre Català de Montevideo: Faust Casals i Bové. Accésit: Lluçia Subirachs.

Premi del Centre Català d'Assumpció, Paraguai: Jaume de Mur i B. Accésit: Joan B. Alemany i Borràs.

Premi del Centre Català de Mendoza: Gracieta B. de Llorens. Accésit: Jaume de Mur.

Premi del Centre Català de Córdoba: Teodor Banús i Grau. Accésit: F. Casals i Bové.

Com a homenatge a la memòria de l'inspirat poeta en Jaume de Mur, guanyador de Premi del Centre Català d'Assumpció i l'accésit del de Mendoza, la concorrencia s'alça a peu dret respectuosament.

Quan es donà a conèixer el veredict del premi de l'Orfeó Català, un aplaudiment entusiasta l'acullí, renovant-se amb més força a l'aparèixer la triomfal senyera de l'Orfeó portada a l'escenari. Sota els plecs seus, el poeta premiat i notable rapsoda en Faust Casals, recita l'«Himne a la Senyera», lema: «Desfets els amplex horitzons...» encomanant les seves estrofes virils una impressió de joia que's tradueix en ovació formidable... delirant...

El parlament de mercès del mantenedor i fervent catalanòfil, en Rafel Ruiz i López, bella glosa de la trilogia: Amor, Patria i Fè, valgué al seu autor l'aplaudiment general del públic i moltes felicitacions.

La festa de les lletres catalanes havia terminat en el seu primer període, puix a la nit, i en el mateix teatre, s'hi celebrà el gran festival artístic en honor de la Reina, cort d'amor, poetes premiats i jurat calificador, que constituïa un veritable esdeveniment.

L'Agrupació d'Art Escènic del Casal, representà la xamosa comèdia d'en Pompeu Crehuat: «Flors i violes».

Citar els noms dels que més es distingiren fóra quelcom difícil, puix tots ells treballaren amb molta seguretat i amor, fent una creació de l'obra. Poques vegades hem vist un conjunt d'aficionats tan excel·lent. Esperem veure'ls en obres de més empena per a manifestar nostre definitiu judici. En «Flors i violes» es portaren com actors de professió.

Les demés parts de la vetlla anaren a càrrec

del prestigiós Orfeo Català que desgranà un programa selectíssim amb la perfecció a què ja ens té acostumats sots l'experta batuta del seu mestre en Josep Vilatoba.

L'Agrupació de propaganda Catalana, féu imprimir, elegantment, la poesia guanyadora de la Flor Natural i a la nit fou oferta a la concor-

rencia per gentils senyorettes, a benefici de la benemèrita i mai prou ben alabada Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana.

Es de lloar altament aquest generós acte patriòtic de la novella entitat del «Casal» i ens plau significar-ho des de LA NACIÓ.

H. NADAL I MALLOL

Els conflictes socials

EL BARBERS DE SANT ANDREU,
SANTA EULARIA I LA SAGRERA

UNA setmana més fa que dura aquest conflicte i cap variació, en el seu estat, s'ha presentat. Un dia d'aquests els obrers han de reunir-se, però es creu que acordarà seguir sostenint la vaga, com fins ara.

La Societat d'obers barbers d'aquestes barriades, en vista de la demanda que li havien fet els vaguistes paletes, han accedit, mentre la vaga d'aquests darrers no estigui solucionada, a establir, en les barberies col·lectives, uns abonaments econòmics per a ús de tots els paletes en vaga. Realment aquest estament obrer es mereix l'atenció amb ells suara tinguda, puix tots els seus components han correspost, amb llur entusiasme i apoi, a l'èxit dels establiments col·lectius. I això és digne de tenir-ho en compte, sobre tot a pensar que són algunes les societats obreres que res han fet pel sosteniment d'aquells establiments col·lectius pels vaguistes obrers instal·lats.

ELS FLEQUERS

Com anunciàrem la setmana passada, aquest conflicte plantejat segueix el seu curs, essent en nombre d'unes trenta cases les que han firmat, treballant-hi, per tant, els obrers. Les cooperatives han firmat totes. El dilluns passat foren designats els obrers que componen el comitè de vaga, ço que no ha servit per a res més que per a excitar més els ànims, havent un fort corrent optimista de vèncer definitivament, si segueixen persistint com fins ara en llur actitud els vaguistes. El míting que devien celebrar el dimecres no pogué efectuar-se, car a l'hora anunciada fou invadit el local per la policia, la qual portava ordres del Governador per a suspendre'l per il·legal, a judici d'aquella autoritat.

ELS LAMPISTES, LLANTIERS, COURERS I LLAUNERS

Són en nombre de cinquanta les cases que han firmat, havent-n'hi de molt importants, essent les darreres que ho han fet les següents: Ricard Coromina, Torner, Pol i C.^a, Josep Gaudí i Francesc Romeu. Segons impressions rebudes en el Sindicat d'aquests rams, a les cases que han firmat i ja treballen no hi ha cap esquirol i això se pot fer extensiu fins a les cases que no han firmat. És ben ferma i resoluta la determinació presa d'emigrar abans que tornar al treball en les mateixes condicions. Els empresonaments preventius en aquests últims dies han augmentat.

ELS PALETES

Són alguns els patrons que haurien firmat les bases, però com que un dels acords dels obrers és no fer la vaga parcial, sinó total, per això segueix igual que la setmana passada. El míting que celebraren el dimarts fou imponent, acudint-hi tot l'ofici en pes. Feren ús de la paraula tots els individus del comitè de vaga, pronunciant enèrgics parlaments, que foren escoltats amb atenció i aprovats tots amb demostracions d'entusiasme. Feu també ús de la paraula un obrer per a explicar l'arbitrarietat material de que fou víctima, a l'examinar una obra per a enterar-se

de si hi treballaven esquirols, barrant-li el pas el burgès amb un revòlver als dits i demanant auxili amb un xiulet, per a defensar-se així d'un acte de «coacció». El company Molins, que presidi, feu el resum dels parlaments, acabant el míting amb un crit unànim de visca la vaga!

ELS FUMISTES I SIMILARS

Sabem que els obrers fumistes havien de tenir una entrevista amb els burgesos, el resultat de la qual, a hores d'ara, encare no sabem. La vaga continúa de la mateixa manera, amb el criteri unànim de persistir fins a vèncer.

ELS FUNDIDORS DE FERRE

Són moltes les cases que firmarien, però no ho fan per haver-los amenaçat uns quants acaparadors amb negar-los les primeres materies, privant així que es pugui reanuar el treball.

Els metal·lúrgics, presidits pel company Ramon Bertràn, el dimecres passat, celebraren un míting per a donar compte del curs del conflicte, prenent-hi part els companys Marcé, Mari i Sánchez pels mecànics, Costa i Marín pels fundidors de ferre, Durban i García pels llantiars, Pagès pels fumistes, Garajo pels carrilaires, Morales pels metal·lúrgics de Cornellà, i feu també ús de la paraula el company Castellà, qui actuava de senzill espectador només. El president resumí els discursos, donant per acabat l'acte, amb l'acord unànim de continuar la vaga. Tots els oradors feren acte de protesta contra les autoritats, l'acció de les quals, parcialíssima, perjudica en gran manera la victòria del proletariat; tots advocaren per abandonar l'ofici, si no podien emigrar, abans de cedir a les exigències dels patrons; es posà de manifest també la faïça de procedir de la casa Damiàns, que prou pena té d'esser la propietaria de «la casa de la bola», la qual constitueix un atentat als sentiments artístics del tranquil vianant. L'entusiasme fou encoratjador, ço que fa esperar que el triomf serà un fet.

ELS CARRILAIRES I ELS MARINS

Hem rebut un Manifest, adreçat a l'opinió pública, en el qual expliquen el malestar que fins a ells també arriba, motivat per l'encariment de les subsistències, i anuncien un míting, que degué tenir lloc el passat dijous, per a exposar la situació precària que estan ells sofrint, com tots els estaments obrers, i donar compte de l'actitud que estan disposats resolutament a adoptar.

ELS OBRERS TERRASSENS

Llegim a la Premsa de Terrassa que han estat enviades, a l'Institut Industrial, les bases de demanda d'augment de sou que sol·licita el Sindicat de l'Art Fabril d'aquella ciutat. Ço que els obrers demanen a les bases és el següent: als que ara cobren de 15 a 20 pessetes deu augmentar-se'ls 7 pessetes setmanals; als que cobren de 20 a 25 pessetes, deu augmentar-se'ls 5 pessetes i als que en cobren més de 25, deu augmentar-se'ls 3 pessetes; i supressió del treball en hores extraordinàries.

El curs de la vaga dels mecànics segueix per bon camí, mantenint-se, els obrers, fermes en les demandes presentades.

Els flequers, sense necessitat d'anar a

la vaga, han assolit un augment de 0'35 cèntims cada dia.

Els constructors de carr. atges han declarat la vaga, aquesta setmana, demanant augment de sou.

Els carreters estan organitzant-se en un Sindicat de resistència, havent demanat, també, augment de jornal.

ELS OBRERS MATARONINS

El conflicte de l'art fabril de la ciutat de Mataró, degut a la transgència recíproca d'ambdues parts, a les reunions celebrades al Govern Civil de la «provincia», sembla que ha entrat en corrents d'una franca harmonia, creient que no s'haurà d'acudir a resolucions extremes. En el conflicte aquest ha quedat demostrat que no són pas els nostres obrers professionals de l'obrerisme, puix ne donaren proves a l'assemblea celebrada el dia 14 del corrent, al donar compte de les comunicacions dels patrons, en les quals, no solament no se'ls concedia res de ço que demanaven, sinó que els deien que si volien cobrar quelcom més, ho havien de guanyar. No obstant, els obrers, donant una prova més de serenitat i de la consciència que tenen dels seus actes, acordaren, per unanimitat, que la Comissió nomenada a l'efecte prosseguís les gestions pertinents, i si aquestes són satisfactòries les accepti i si són negatives que sigui l'assemblea qui decideixi l'actitud que deurà adoptar-se.

Els paletes han assolit un triomf relatiu, però triomf al fi, puix se'ls ha concedit, de ço que demanaven, un ral més diari, que el cobraràn des del 24 del corrent, i un altre ral, a partir del 23 de Març, puix al·leguen, els patrons, que els presuposts de les obres començades, que ja tenen donats, els impossibilita poder concedir de cop els dos rals d'augment que demanen els paletes; Es de creure que els patrons mantindran les concessions fetes als seus obrers, i aquests sabran fer respectar, si el cas arriba, ço que han conseguit.

El procedir dels patrons contractistes d'obres contrasta amb les actituds dels elements burgesos dels rams de mecànica i metal·lúrgia, els quals, a pesar d'estar en vaga els seus obrers fa més de quinze dies, encare no s'han dignat entrevistar-s'hi ni pactar-hi, sinó, contràriament, s'han exercit tota mena de coaccions i pressions en l'ànim dels vaguistes. Així i tot, però, els treballadors demostren un alt esperit col·lectiu i de disciplina que no es veurà fàcilment trencat. D'això pogué convence's la burgesia, després de celebrada la reunió general en la qual s'havien de discutir les suposades concessions patronals, les quals es publicaren en un periòdic local, sense que la societat obrera n'hagués esment. Per unanimitat, foren rebutjades aquelles concessions (!) i, amb gran entusiasme, s'acordà persistir en la vaga. La vinent setmana, és probable que facin, aquests obrers, un acte públic, i expliquin, en un Manifest, les pressions i coaccions de que han estat objecte. No cal dir que tenen el costat seu a totes les societats obreres i a tot Mataró.

ELS DEPENDENTS DE COMERÇ

A la Secció Permanent d'Organització i Treball del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria es lavora activament en l'organització d'una intensa campanya Pro-salaris, encaminada a aconseguir de la classe patronal el millorament dels sous, fins a fer-los compatibles amb l'encariment de la vida. Els organitzadors d'aquesta campanya, esperancats per l'èxit assolit pels dependents del país Basc—els quals, oportunament, presentaren la seva demanda—, creuen que és hora que la dependència barcelonina digui la seva paraula i exposi les aspiracions llurs en el terreny econòmic, davant l'absurde encariment de tots els elements que li són indispensables per al viure.

Hem tingut ocasió de parlar amb significades persones del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, i ens podem fer ressò de la confiança plena que en la campanya tenen els iniciadors.

Per a intensificar, divulgar i fer més compacta i efectiva l'acció a realitzar, s'obrirà la campanya amb un Grandios Miting, en el qual hi pendran part representants de les diverses modalitats en que es subdivideix l'organització de la dependència mercantil.

El míting tindrà lloc a la sala de festes del Centre, Rambla de Santa Mònica, 25, el proper divendres, 4 de Febrer, a les deu del vespre.

Comitè de Premsa de l'Unió Catalanista

S'ha parlat de l'amplia organització que el Comitè ha estès per tot Catalunya i per tot arreu de l'estranger on resideixin catalans, per a la major difusió de la ideologia nacionalista-socialista que sustenta la Unió Catalanista.

Avui és un deure referir-se als amics, la col·laboració dels quals ha fet possible tan bella com positiva tasca. El Comitè palesa, des d'aquestes columnes, el seu regoneixement més viu a tots ells. I els diu que aquesta llur actuació inapreciable anima, encoratja i renova les energies dels que, situats més al mig de la gran organització i vivint-ne tota la intensitat a cada moment, arribarien potser — sense aquella actuació — a sentir fatiga i defalliment en el portar endavant la benefactora empresa.

Tan excel·lent és la col·laboració que es deu a aquests amics que a les viles i ciutats desnacionalitzades de Catalunya breguen gairebé isoladament per la noble causa de desvetllar la consciència del poble català. No menys ardidament combaten aquests altres amics, els viatjants de comerç — veritables viatjants d'idees, com ja se'ls ha dit —, que converteixen en tribuna d'expansió i difusió ideològica la taula del cafè, el vehicle de transport, etc., i que recorren en patriòtic apostolat totes les terres de Catalunya. Hi ha encare a col·laborar a la magna propaganda els germans d'Amèrica, que han de lluitar doblement per fer conèixer Catalunya al món i per fer saber ço que vol representar Catalunya al món.

Tots aquests amics, benvolent acceptar el càrrec amb els quals honoren al Comitè de Premsa de l'Unió Catalanista, augmenten incessantment. L'organització de Redactors - Corresponsals a Catalunya i l'establiment de Delegacions i Subdelegacions a l'Amèrica ha estat el lligament i l'ordenació de les voluntats ofertes. Avui, el Comitè — ja ho ha dit primerament —, al nomenar-los des d'aquestes columnes, els renova la seva confiança sens límits i els ofereix públic testimoni del seu més sentit agraïment.

Els Joan Escapa, Ignasi Gual, Sebastià Xanxo, Ramón Rovira, Ramón Abella, i altres, amb menor intensitat, però no menys entusiasme, són els que, d'un cap a l'altre de Catalunya, en la llur especialitat de viatjants, realitzen aquella acció que referim suara.

Com a Redactors-Corresponsals, s'han ofert, fins ara : Esteve Massagué, a Reus; Jaume Navarra, a Figueres; Lluís Sureda, a L'Escalà; Ramir Deulofeu, a Palafrugell; Josep Gilabert i Punsoda, a Tarragona; Josep Rovira, a Vilanova i Geltrú; J. Poblet i Civit, a Montblanc; Lluís Soler i Biel, a Canet de Mar; Lluís Pellicer, a Ripoll; Rafel Palau, al Vendrell; J. Cabot i Bruguera, a Mataró; A. Sans i Rossell, a Vilafranca del Penedès; Jaume Arqué, a Bellcaire; Miquel de Palol, a Girona; Lluís Matarrodona, a Manresa; R. Fabregat, a Les Borges Blanques; Jaume Mauri, a Caldes de Montbui; J. Sedó i Borrell, a Capçanes.

RENAIXEMENT

El número d'avui conté el següent sumari:

L'esdevenir, per D. Martí i Julià.—*Esguards*, per Maig.—*Consideracions fonamentals sobre el Municipi*, per C.—*Els avantatges del centralisme*, per P. Oliver i Domenge.—*Sancions econòmiques*, per Edgar Milhaud.—*Sonets de Llorenç Stecchetti*, traducció de Lluís Via.—*Al marge de l'actual conflicte*, per R.—*El missatge a la nació Serbia*.—*La llengua catalana i l'Associació d'Arquitectes de Catalunya*, per R. G.—*Dedicatòria*, per Antòs Sans i Rossell.—*Noticiari*.

A l'estranger s'hi ha establert, fins ara — i segueix activament el nomenament de nous representants —, la següent organització:

DELEGACIÓ EXTRAORDINÀRIA A SUD-AMÈRICA:

República Argentina : Delegat a Buenos Aires, H. Nadal i Mallol. Subdelegats : a Bahía Blanca, Delfi J. Dalmau; a Rivadavia, C. Sardà i Fortuny; a Mendoza, Joan Cucurella.

República del Paraguay : Subdelegat a Asunción, Ramón Sol.

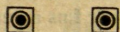
República de Xili : Subdelegats : a Santiago, Francesc Godó; a Iquique, Emili Batlle i Sagués.

República de l'Uruguay : Subdelegat a Montevideo, Enric de Mur.

DELEGACIÓ EXTRAORDINÀRIA A CUBA:

República de Cuba : Delegats a Santiago, Manuel Ballesta i S. Carbonell i Puig. Subdelegat a l'Havana, Joan Agell.

Com ja diem més amunt, segueix estenent-se la relació del Comitè amb els catalans residents a l'estranger. Entre altres llocs d'on s'espera resposta, podem citar Manila, Puerto Rico i Estats Units.

NOVES

El Consell Directiu del Centre Catalanista «Gent Nova», de Badalona, ha quedat constituït com segueix: President, Llorenç Monés; Vice-president, Joan Costa i Andrés; Caire, Joan Ferrer i Batalla; Bibliotecari, Pere de Tera i Fanal; Vocals: Miquel Boix i Joan Gili; i Secretari, Antoni Sedó.

El dia 2 del prop·vinent Febrer, tindrà lloc una escollida audició de sardanes, que anirà a càrrec d'una renomada cobla, en el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria.

La Joventut Catalanista, «La Coronela» en vista del grandios èxit que va assolir l'excursió darrerament celebrada a Sant Cugat del Vallès, n'ha organitzat, per a demà, diumenge, una altra a Moncada. Punt de reunió: al peu del monument —en construcció— a Mossèn Cinto, a dos quarts de set del matí.

En la Junta General darrerament celebrada per la «Schola Orpheonica» va acordar-se l'absoluta necessitat de canviar d'hostatge, elegint-se, a més el següent Consell Directiu: President, Joan Ventura i Rodríguez; Vice-president primer, Josep Soler i Jané; Vice-president segon, Tomàs Montané i Díes; Secretari, Joaquim Cirera i Sormaní; Vice-secretari primer, Josep M.ª Francès; Vice-secretari segon, Ramón Genís i Fajula; Comptador, Joan Clòs i Busquets; Bibliotecari-literari; Ramón Volart i Jubany; Arxiver-musical, Vicens Cabello; Vocals: Pere Rovira, Francesc de Paula Volart i Jubany, Josep Rigol i Oliver i Domènec Munné i Granollers.

A Manresa s'hi ha constituït una Comissió delegada de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana. Està composta la Junta com segueix: President, Ignasi Marsal; Tresorer, Manel Sucrà i Secretari, Josep Basiana.

El C. D. de l'A. P. de l'E. C. acordà saludar afectuosament i fer especial menció del soci iniciador d'aquella Comissió delegada, en Josep Solernou.

Va assolir un èxit ben gros l'audició de ballets populars catalans que va donar el passat

diumenge, dia 23, l'«Esbart Català de Dançaires» al C. de D. del C. i de l'I. de Sabadell, amb motiu de la tanda de festes que té organitzada aquesta entitat. Abans de l'audició, el Director-Artístic, l'Aureli Campmany va explicar l'origen i definició de cada ball. Varen ésser molt celebrats, aplaudint-se'ls frenèticament.

En el número de *El Despertar*, diari socialista que es publica a Iquique, (Xili) corresponent al dia 14 del passat Desembre, s'hi reproduïx, convenientment traduït, l'article «L' obrer invàlid» d'en A. Rovira i Virgili, que va publicar-se en el número extraordinari de LA NACIÓ.

Al Casal Catalanista del Districte II tindrà lloc avui, a dos quarts de deu de la vetlla, una Gran Vetllada Artística, amb la cooperació de la Secció Choral d'aquesta entitat.

El proper dimarts, dia 2 de Febrer, tindrà lloc en el Casal Catalanista del districte II, l'acte d'entrega de la bandera que una comissió de senyoretas fa ofrena a la Joventut Catalanista «La Coronela». Començarà la festa a les quatre en punt de la tarde.

El dia 1.er del prop·vinent Febrer, a les deu de la vetlla en el Casal Catalanista del districte II, s'hi celebrarà una audició de sardanes a càrrec de la cobla «Barcino».

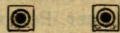
El dia 22 del corrent, convocats per la Presidència de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, es reuniran separadament les Comissions permanents, Tècnica i de Propaganda de la mateixa, havent pres possessió de llurs càrrecs els novament elegits i havent-se nomenat per a les mateixes:

Comissió Tècnica: President, Francesc Flos i Calcat, i Secretari, Emili Vallès i Vidal.

Comissió de Propaganda: President, Pere Oliver i Domenge, i Secretari, Josep M.ª Batis-ta i Roca.

Els dos presidents queden agregats al Consell Directiu en concepte de Vocals, en representació de llurs Comissions.

En la reunió de les Comissions es repregueren les tasques pendents i s'exposaren algunes iniciatives que poden ésser altament profitoses pel foment de l'ensenyança catalana.

CORRESPONDENCIA

P. Q.—Mora d'Ebre: El vostre article queda, encare, en carter. Creiem d'alta conveniència, abans que tot, encarrilar la campanya. Ara la tenim per bon camí.—S. P.—Figueres: De dos articles ne farem un.—Un bon català.—Ciutat: Sempre hem llegit els seus escrits, donant-hi tota la valor d'una bona opinió personal.—L. P.—Ripoll: Té un caràcter massa personalista.—J. M. V.—Yarzon: Ens ho denunciarien.—E. M.—Reus: Liquidació rebuda. Escriurem.—J. A.—Bellcaire: S'han servit ja les noves subscripcions. Ja rebreu més amplies notícies.—I. G.—Malgrat: Presa nota de tot: recordis que ara cal escriure.

♦ ♦ LA NACIO ♦ ♦

EDICIÓ DEL COMITÈ DE PREMSA
:: DE LA UNIO CATALANISTA ::

ABONAMENT

1 pesseta trimestre Estranger 150 pessetes

COMBINACIÓ AMB RENAIXEMENT

2'50 pessetes trimestre :: Estranger : 4 pessetes

Imp. Josep Sabadell i C.^a, S. en C. — Mallorca, 257 bis